

РЕШЕНИЕ

№ 2957

гр. София, 07.05.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 44 състав,
в публично заседание на 23.04.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мария Владимирова

при участието на секретаря Албена Илиева, като разгледа дело номер **2989** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 10, ал. 6 от Закона за семейните помощи за деца /ЗСПД/.

Образувано е по жалба на Ш. Н., гражданка на Афганистан с предоставен статут на бежанец, ЕГН [ЕГН], като родител на малолетните Б. Х., [дата на раждане] и М. Х., [дата на раждане], и двамата граждани на Афганистан, подадена чрез адв. Г., срещу Заповед № ЗСПД/Д–С–КС/996/22.02.2024 г. на директора на дирекция „Социално подпомагане“ (ДСП) – К. село.

В жалбата са изложени доводи за незаконосъобразност на оспорената заповед, като издадена в противоречие с материалния закон и правото на ЕС. Твърди се, че нормата на чл. 3, т. 5 от ЗСПД е в пряко противоречие с нормите на ЗУБ и ЗЧРБ, както и на Директива № 2011/95/ЕС на Европейския парламент и Съвета от 13.12.2011 г. Иска се за отмяна на заповедта като незаконосъобразна и присъждане на разноски по реда на чл. 38 от Закона за адвокатурата /ЗА/.

Ответникът - директор на дирекция "Социално подпомагане" – К. село, не се явява, не изпраща представител, не изразява становище по жалбата.

Софийска градска прокуратура не се представлява и не взема становище по жалбата.

Административен съд София - град, Трето отделение, 44-ти състав, като обсъди доводите на страните, приетите по делото писмени доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

На 19.02.2024 г. жалбоподателката Ш. Н., в качеството ѝ на майка и законен

представител на малолетните родител Б. Х., [дата на раждане] и М. Х., [дата на раждане] , и двамата граждани на Афганистан, е депозирала до директора на Дирекция "Социално подпомагане" – К. село заявление-декларация за отпускане на месечни помощи за отглеждане на дете до завършване на средно образование, но не повече от 20-годишна възраст по чл. 7 ЗСПД.

Във връзка с подаденото заявление е издадена и оспорената Заповед № ЗСПД/Д–С–КС/996/22.02.2024 г. /л. 13/ на директора на дирекция "Социално подпомагане" /ДСП/ – К. село, с която е отказано отпускане на помощта по чл. 7, ал. 1, вр. чл. 3, т. 5 ЗСПД, като актът е мотивиран с това, че децата не са граждани на държава, с която България има сключен договор. Също така е посочено, че в ЗУБ или в друг закон, включително и в Директива № 2011/95/ЕС на Европейския парламент и Съвета от 13.12.2011 г., също не е регламентирано получаване на семейни помощи за деца, а само социално подпомагане, което в Република България се обезпечава по реда на ЗСП.

Процесната заповед е връчена лично на заявителката на 28.02.2024 г., която е оспорена пред АССГ с жалба от 13.04.2023 г.

В хода на съдебното производство е приета без оспорване административната преписка, както и представените от процесуалния представител на жалбоподателката писмени доказателства: Удостоверение № 69/11.03.2024 г., издадено от директора на Детска градина № 200 „Цветен рай“ и Служебна бележка, издадена с изх. № 491/13.03.2024 г. от 56 СУ „Проф. К. И.“, два броя Служебни бележки от личен лекар А. К., че на двете деца са извършени всички имунизации и прегледи и два броя удостоверения от Държавна агенция за бежанците относно статута на децата

При така установеното от фактическа страна Административен съд-София-град, Трето отделение, 44 -ти състав, обуславя следните правни изводи: Жалбата е подадена в законоустановения 14-дневен срок, от активно легитимирано лице и при наличие на правен интерес, поради което същата е допустима, а разгледана по същество е основателна.

Оспорената заповед е издадена от компетентен орган в рамките на предоставените му правомощия, съобразно изискуемите от закона форма и съдържание, при спазване на административнопроизводствените правила.

Настоящият състав счита, че постановеният отказ противоречи на чл. 32, ал. 1 ЗУБ и на Директива 2011/95/ЕС, и не съответства на целта на закона.

Същият е мотивиран с разпоредбата на чл. 3, т. 5 от ЗСПД, според която право на семейни помощи за деца имат бременните жени - чужди граждани, и семействата на чужди граждани, които постоянно пребивават и отглеждат децата си в страната, ако получаването на такива помощи е предвидено в друг закон или в международен договор, по който Република България е страна.

Между страните не е спорно, че такъв международен договор между Република България и Афганистан няма подписан. Не е спорно и че жалбоподателката е с предоставен бежански статут. Спорът е как трябва да се третират по ЗСПД чуждите граждани със статут на бежанец. Категоричен отговор на този въпрос ЗСПД не дава. Действително, по отношение на чужденците, разпоредбата на чл. 3, т. 5 от ЗСПД предвижда единствено, че семейни помощи се предоставят на постоянно пребиваващите и отглеждащи децата си в страната чужди граждани на реципрочна основа или ако е предвидено в друг закон или международен договор. Тоест, ЗСПД не предвижда изрично дали и при какви условия могат да се предоставят семейни

помощи за деца на лицата - чужди граждани, на които е предоставена международна закрила. В същото време обаче, съгласно чл. 32, ал. 2, т. 1 от Закона за убежището и бежанците, чужденците с предоставен статут на бежанец имат всички права и задължения на българските граждани с изключение на правото да участват в избори за държавни и местни органи, национални и местни референдуми, да участват в създаването и да членуват в политически партии, да заемат длъжности, за които със закон се изисква българско гражданство, да бъдат военнослужещи, както и други ограничения, изрично предвидени със закон. ЗСПД не съдържа ограничения в правата на достъп за лицата с бежански статут до социалната система, в частност до регламентирания в него семейни помощи. Отсъствието на специална уредба по отношение на получените бежански статут в ЗСПД следва да се разглежда като липса на ограничение в правата на тези лица по смисъла на чл. 32, ал. 1, т. 4 ЗУБ и те следва да се третираат като български граждани.

На следващо място, на плоскостта на приложимото общностно законодателство, съдът отчита, че съгласно чл. 28, параграф 1 от Директива 2004/83/ЕО, държавите - членки следва да полагат грижи получените статут на бежанец да получават в държавата-членка, която им е предоставила статута, необходимото социално подпомагане, равностойно на предвиденото за гражданите на тази държава-членка. При тълкуването на чл. 3, т. 5 от ЗСПД следва да се съобрази и ДИРЕКТИВА 2011/95/ЕС НА ЕВРОПЕЙСКИЯ ПАРЛАМЕНТ И НА СЪВЕТА от 13 декември 2011 година относно стандарти за определянето на граждани на трети държави или лица без гражданство като лица, на които е предоставена международна закрила, за единния статут на бежанците или на лицата, които отговарят на условията за субсидиарна закрила, както и за съдържанието на предоставената закрила. В чл. 29 Директивата предвижда, че по отношение на социалното подпомагане условията и редът за предоставяне на основни обезщетения на лицата, на които е предоставен статут на субсидиарна закрила, се определят от националното право, но съгласно параграф 2 от разпоредбата възможността за ограничаване на това подпомагане до основните обезщетения трябва да се разбира в смисъл, че обхваща най-малко минимален гарантиран доход за съответното лице. Няма съмнение, че предоставянето на семейните помощи за деца следва да се разглежда именно като средство за осигуряване на гарантиран минимален доход, както е посочено и в т. 45 от преамбюла на Директива 2011/95/ЕС.

С оглед на изложеното, съдът счита, че тълкуване и прилагане на чл. 3 от ЗСПД, според което чуждите граждани с бежански статут, пребиваващи и отглеждащи децата си на територията на Република България, не разполагат със същите права за социално подпомагане като тези на българските граждани, вследствие на което те не могат да получават семейни помощи за деца извън хипотезата на чл. 3, т. 5 от ЗСПД, противоречи на ЗУБ и на Директива 2011/95/ЕС, и не съответства на целта на закона. Въз основа на анализа на цитираните разпоредби се налага извод за незаконосъобразност на оспорената заповед. Същата следва да бъде отменена, а преписката да се върне на административния орган за ново произнасяне по заявлението-декларация, при съобразяване на дадените в настоящото решение указания.

Водим от горното и на основание чл. 173, ал. 2 АПК, Административен съд - София-град, III отделение, 44-ти състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Заповед № ЗСПД/Д-С-КС/996/22.02.2024 г. на директора на дирекция „Социално подпомагане“ (ДСП) – К. село при Агенция за социално подпомагане.
ИЗПРАЩА преписката на директора на Дирекция "Социално подпомагане" – К. село за ново произнасяне по заявлението на Ш. Н., за отпускане на месечни помощи за отглеждане на дете до завършване на средно образование, но не повече от 20-годишна възраст по чл. 7 ЗСПД, за малолетните Б. Х. и М. Х..

ОПРЕДЕЛЯ срок за произнасяне на административния орган – 14-дневен от получаване на преписката.

Решението не подлежи на обжалване на основание чл. 10, ал. 6 от Закона за семейни помощи за деца.

СЪДИЯ: